

gaaer man uden Videre ind paa, at de i deres 14de Aar meget godt kunne bestemme sig til at blive Lærlinge til Orlogs for senere at gaae videre ad den Vej; det er altsaa forsaavidt en Tilfidsbesættelse af den Tanke, man tidligere har fastholdt. Tanken ved Forslaget under Nr. 3 er, at Lærlingene ikke skulle kunne ende det 9 Maaneders Orlogstog, før de unge Mennesker, der fare til Coffardis, have endt deres halvandet Aars Søfart, at det for begge Parter kan falde i omtrent een og samme Alder, hvilket ellers ikke vil kunne være Tilfældet. Paa hvilken Maade man vil antage unge Mennesker til Lærlinge ved Orlogsskibene, hvem der vil faae Fortrinsret, og hvilke Forordninger man vil stille til saadanne Lærlinge, har man ingen sammentilsvarende Garanti for eller Antydning om af den høitberedte Minister. Kunne Lærlingene saaledes, hvad man jo maa antage, begynde fra deres 14de Aar, ville de allerede inden deres 15de Aar kunne have den Søfart, som Paragraphen forlanger, hvorimod de unge Mennesker, der efter deres Confirmation maae gaae til Coffardis og ikke komme med som Lærlinge til Orlogs, maa seile i halvandet Aar, inden de have deres Søfart. Der er selvfølgelig ikke her nogen Rigelighed tilstede. — Jeg benytter Leiligheden til her at berigtige en Biltførelse, som det forekommer mig, at Somme andetsteds have gjort sig skyldige i ved Behandlingen af denne Sag. Man har meent, at de, der forfægte den samme Tanke som jeg, kun ville have Officerstolen rekruteret af Matroser fra den danske Marine. Man har meent, at Paragraphen, saaledes som den var redigeret af Folkethinget, fordrede Halvbefarenhedsgrad. Det er selvfølgelig ikke Tilfældet. Man har kun fordret den Søfart, som svarer til Halvbefarenhedsgraden, det er halvandet Aars Søfart; men til Halvbefarenhedsgraden fordres ikke blot denne Søfart, men ogsaa en bestemt Alder, ikke at tale om, at Halvbefarenhedsgraden aldeles ikke gjør det Samme som at være Matros. Hvad man har forlangt, er, at Vedkommende have seilet

saameget, at de kunne vide med sig selv, og Andre med dem, at de ere skikede til at være Sømand. Man har sagt: Saaledes at skulle ud som Dreng, hvad nytter det, hvad lære de derved? De skulle passe op, varte op i underordnede Stillinger, derved lære de Intet. Men det er dog muligt, at de kunne have ikke liden Gavn af at gennemgaae den Tjeneste, som fordres af Sømanden, fra de simpleste Ting, man fordrer af Skibsdrengen. Jeg vil tage et nærliggende Exempel. — Naar en dygtig Landmand skal tage en Dreng i sin Tjeneste og oplære ham til engang i Tiden at blive en dygtig Forvalter, da sætter han ham til hvilken som helst Bestilling, som en Dreng paa Landet maa forette, og først naar han i nogen Tid med Nøiagtighed og Trofasthed har udført en hvilken som helst lav Bestilling, der foreskalder ved Landvæsenet, kommer han til at lære det Dyrtige. Saaledes bærer en dygtig Landmand sig ad, og det Samme skal en dygtig Sømand ogsaa gjøre. Man skal ikke kaste Brag paa, at den Mand, som senere skal befale Andre at gjøre Sligt, selv har gjort det Samme, thi hvis han havde det, vilde der maaskee mange Gange ikke være den Kløft mellem de to Dele af Besætningen paa et Skib, som der ofte er, det vil maaskee mangen Gang falde Befalingsmanden naturligere at befale den Underordnede at gjøre dette eller hiint, naar han har Følelsen af, at det er Noget, som han selv har lært, og som han aldrig har stammet sig ved at gjøre, end naar det stiller sig saaledes, at han siger: Det er Noget, som det altid har været under min Værdighed at gjøre, men det er det ikke for Dig. Det kan meget godt være, at det for Manden og Tønen mellem Overordnede og Underordnede kan have en meget stor Betydning, netop at de have tjent som Skibsdreng ombord selv i et almindeligt Coffardiskib. Der er dernæst stillet et Forslag, der gaaer ud paa, at det tredie Stykke skal udgaae. Dette Stykke, der er indkommet i Landstthinget, forekommer Mindretallet noget mærkværdigt. Det gaaer ud paa, at Ministeren kan for Afgangsprøven